

N:o 63.

Af herr O. N. Wagenius, om åsättande af tull å hästskulptur samt nöt- och svinskulptur.

Bland de förvärfsgrenar, som ifrån långliga tider tillbaka utgjort en vigtig näringskälla för den norrländska allmogen, har varit hästafveln samt boskapsskötseln. I synnerhet har denna näring bedrifvits i Jemtland, som derföre också skulle kunna kallas med en ifrån Homerus lånad benämning, ett »hästbärareland». Häst- och boskapsafvel torde ock för norrländska förhållanden få anses såsom fullt naturliga, och derföre böra omhuldas så mycket som möjligt.

Under det allmänna tryck, som nu hvilar öfver landets alla näringar, hafva dock äfven dessa kommit uti en särdeles svår ställning; och den meningen är numera allmän bland största delen af Norrlands jordbrukare, att det icke längre lönar sig att uppföda hästar och boskap för afsalu, sedan priset på dem nedgått med ända till femtio procent. Om ock orsaken till dessa ogynsamma prisförhållanden till en del får sökas i det allmänna ekonomiska tryck, som hvilar öfver allt näringslif i landet, så anses den dock af allmogen i Norrland till en stor del bero på den på de senare åren mer och mer tilltagande införseln från Finland af hästar, svin och nötboskap, hvilka sammaren om fraktas till de norrländska hamnarne och der till ytterst låga priser försäljas samt sedan spridas långt in i landet.

Med allt erkännande af det berättigade, som ligger i grundsatsen om ett fritt varuutbyte skilda länder emellan, betraktad i och för sig sjelf, kan man dock icke undgå att finna, att äfven den måste, under

vissa förhållanden, begränsas, eller, såsom man säger, få lof att »maka åt sig något», om den nemligen, ensidigt drifven, hotar att undergräfvä en inhemsk naturlig näring, som är för den närande klassen inom samhället ett vilkor för dess existens. I annat fall äfventyrar man att företagsamheten under den förtviflade kampen för tillvaron slappas och modlöshet intager sinnena. Och då är olyckan och undergången ohjelp- lig. Till förekommande häraf anser jag, att en inhemsk näring, som genom konkurrensen utifrån är i fara att gå under, bör skyddas så mycket att den har möjlighet för sig att existera.

Ehuru jag icke har någon personlig erfarenhet uti den gren af en landthushållares omsorger och bekymmer, som nu blifvit berörd — jag har aldrig befattat mig med vare sig häst- eller boskapshandel — så har jag ej ansett mig böra slå döförat till för de ifriga uppmaningar, som jag fått af jordbrukare från skilda delar af Jemtland, att underställa Riksdagens pröfning frågan om skydd medelst tullar för den norrländska häst- och boskapsafveln.

Och får jag för den skull föreslå, det Riksdagen ville besluta:

att en tullavgift skall, vid införsel i riket ifrån utrikes ort, erläggas enligt följande tarif:

För hästskap under tre år	20 kronor.
För hästskap tre år och deröfver	50 »
För nötskap	5 »
För svinskap	5 »

Och öfverlemnar jag åt bevillningsutskottet, som ju har motionsrätt, och till hvilket jag anhåller att denna motion måtte remitteras, att göra de ändringar i formuleringen af ofvanstående yrkande, som kunna anses erforderliga, äfvensom att göra undantag från ofvanstående regel, för införsel af afvelsdjur som af hushållningssällskap eller andra dylika föreningar införskrifvas från utrikes ort till förbättring af ofvan nämnda djurracer.

Stockholm den 26 januari 1887.

O. N. Wagenius.